

ТИГЪРЪТЪ

(Край)

Никое от децата не се съгласи да отиде на училище; цѣлния ден никой не се подаде навън, а прозорците и вратите, гледащи към улицата, затиснаха с дюшечи.

„Никой не искаше сѣщо да работи, а при това работа имаше. Тогава чифликчията Джимъ ни каза, че тигритѣ обикновено спят цѣл ден, а за плячка излизат чакъ вечеръ.“

Макаръ в думитѣ му да ни успокоиха, все пакъ този ден не ходихме въ кръчмата, бояхме се че ще захванемъ и ще трѣбва да се връщаме късно въ къщи. Денътъ мина благополучно и ние започнахме да се надѣваме, че тигърътъ се е махналъ.

Бобъ Прети презъ всичкото време се подиграваше съ насъ, като казваше, че нито минута не е вървалъ, че тукъ е имало тигъръ. Ние, разбира се, не обръщаме внимание на това, което говорѣше той.

На следното утро се случи нѣщо такова, че и Бобъ Прети се позамисли и призна, че много прибрзано е изказалъ мнението си. Когато Фредерикъ Скотъ излѣзе въ петъ часа сутринта да нахрани кокошкитѣ, оказа се, че тигърътъ е пощепалъ вече изъ курника му и изялъ цѣли седемъ кокошки. Задната стена на курника бѣше изкъртена, на земята се търкаляха пера, а на тѣхъ лежахъ две мъртви одушени пилеца.

И презъ умъ нѣма да ви мине, какво измисли тогава Фредерикъ Скотъ. Той ни каза, че правителството е длъжно да му плати всички загуби, и вмѣсто да вземе да работи, той сложи одушенитѣ пилета и перата въ една глинена паница и отиде на петъ километра отъ тукъ, въ Кедфордъ, дето живѣе полицай.

Той заварилъ полицая, — наричаше се Уилямъ Уайтъ, — на задната врата на кръчмата „Лисица и Кучета“; той стоялъ и хвърлялъ шепи зърна на кокошкитѣ на кръчмата. Първото нѣщо, което му казалъ мистеръ Уайтъ, било: „Азъ съмъ заетъ“.

— Вие бихте могли да се занимавате съ това въ свободното си време, мистеръ Уайтъ! — му казалъ Фредерикъ Скотъ. — Възможно е тигърътъ още тази нощъ да се върне за останалитѣ кокошки. Колко ще се очуди когато си пхне главата и види, че вие го чакате.

— И ще бжде правъ, — отговорилъ полицаятъ Уайтъ, гледайки го.

— Помислете колко похвали ще получите, — продължавалъ Фредерикъ Скотъ, хихикайки.

— Слушайте, — казалъ полицаятъ Уайтъ, — ако още сега не се махнете съ вашата глинена паничка, самъ ще ви махна отъ тукъ. Вие сте пиянъ и въ възбудено състояние.

Той хубавичко ритналъ Фредерикъ Скотъ и презъ всичкото време вървѣлъ следъ него по улицата, за да гледа какво ще прави оня, и всѣки пътъ го поритвалъ напредъ.

Фредерикъ Скотъ ни разказа всичко това въ кръчмата, дето се бѣха събрали най-храбритѣ отъ насъ за да обмислимъ какво да правимъ. Не се заседѣхме тамъ, а побързахме да се върнемъ по сѣтло въ къщи. Тази нощъ у Петъръ Гюбинъ бѣха отвлечени две прасета. Такива красиви прасета никога не бѣхъ виждалъ. Но какво можеше да направи Петъръ Гюбинъ? Той само седѣлъ на кревата си и слушалъ, треперейки цѣлъ, какъ тѣ, беднитѣ, квичали докато тигърътъ ги влачелъ. Почти цѣлия Клейбери се събра на следния денъ до счупената ограда. Нѣкои започнаха да търсятъ следи отъ тигъра, но времето бѣше сухо, и затова не се виждаха такива. Никой не знаеше чий редъ ще бжде на следния денъ; Семъ Джонсъ, най-чувствителниятъ човѣкъ у насъ, си отиде направо въ къщи, и преди да отиде на работа, закла свинята си.

Ние просто не знаехме какво да правимъ. Чифликчията Холъ каза, че всичко това е апашка работа, и отиде въ Уикхемъ за да съобщи на полицаята, но нищо не излѣзе отъ това. А презъ нощта, въ дванадесетъ безъ десетъ, пропадна свинята на Билъ Чемберсъ. Такава голѣма свиня никога не бѣше имало въ Клейбери, но на тигърътъ, изглежда, не му струваше нищо да я отмъкне. Билъ ималъ смѣлостта да погледне презъ ключалката, когато свинята заквичала, но сетне започнало такова ужасно рѣмжене, че той не могѣлъ да мръдне нито ржка, нито кракъ.

Дики Уадсъ посѣветва тогава, всички които иматъ свини, да си ги държатъ презъ нощта въ къщи, но Петъръ Гюбинъ и Билъ Чемберсъ заявиха, че за тигърътъ ще бжде достатъчно да удари по задната врата, за да я счупи, и вмѣсто свиня, да отмъкне може би другъ нѣкой. Казахъ, че тѣ съ нищо не сж по-лоши отъ другитѣ, и че щомъ сж пропаднали тѣхнитѣ свини, защо да не могатъ да пропаднатъ и на другитѣ?

Едно само бѣше странно въ всичко това: никой, освенъ скитника, не бѣше видѣлъ тигъра, и затова всички както преди изпращаха децата си на училище и спокойно ходѣха наоколо, докато единъ прекрасенъ денъ не изтича малкия Чарли Гюбинъ и не заяви съ плачъ, че е видѣлъ тигъра. На следния денъ го бѣха видѣли и други деца, които следъ това започнаха пакъ да се боятъ да ходятъ на училище. Замислихме се, какво ще стане, когато той изяде всички свини и птици.

Бѣше го видѣлъ най-сетне и Хенери Уолкеръ. Седѣхме си въ кръчмата съ коситѣ и вилитѣ, когато видѣхме, че той влиза безъ шапка. Очитѣ му бѣха изкочили, коситѣ разчорлени. Поиска да му дадемъ бира, изпи я на единъ дъхъ, сетне седѣше, държейки чашата на коленетѣ си и едва дишайки. Главата му бѣше презъ всичкото време отпусната и така се трѣсеше, че ние престанахме да разговаряме и очудено го загледахме.

— Какво се е случило, Хенери? — попита единъ отъ насъ.

— По-добре не питай! — отговори Хенери, треперейки цѣлъ.

— Нѣма ли да кажешъ, най-сетне, че си видѣлъ тигъра? — попита Билъ Чемберсъ.

Хенери Уолкеръ не му отговори. Той стана и започна да се разхожда назадъ-напредъ, озѣртайки се наоколо съ изплашени очи, а два пжти така потрепера, че даже и насъ изплаши. Тогава Билъ Чемберсъ насилъ го сложи да седне на единъ столъ, следъ което Хенери Уолкеръ дойде на себе си и ни разказа, че видѣлъ тигъра, който го гонѣлъ около дърветата въ Плашетската гора, докато той най-сетне не успѣлъ да се качи на едно дърво. Тигърътъ го пазилъ тамъ цѣлъ часъ, а сетне се обърналъ и заминалъ по пжта за Уикхемъ. Това било чудесно спасение, всички така казаха, съ изключение на Семъ Джонсъ, който зададе толкова въпроси на Хенери Уолкеръ, че оня го попита най-сетне, върва ли той на думитѣ му или не.

— Той върно говори, — каза Бобъ Прети, който дойде следъ Уолкеръ. — И азъ видѣхъ какъ тигърътъ го гонѣше.

— Какво? — попита Хенери, изблещилъ очи.

— Видѣхъ всичко, Хенери, — каза Бобъ Прети, — видѣхъ и мжжеството ти. Не можеше да направишъ нищо освенъ да се спасявашъ. Ако имаше поне вила, ти навѣрно щѣше да почнешъ борбата съ него.

Всички казаха „браво!“ но на Хенри Уолкеръ като че това не се хареса. Той седѣше и все гледаше и гледаше Бобъ Прети, а сетне каза:

— Но гдѣ бѣше ти?

— На друго дърво, Хенери, гдето ти не можеше да ме видишъ, — отговори Бобъ Прети, усмихвайки се.

Хенери Уолкеръ, който пиеше въ това време бира, изведнѣжъ се задави и като сложи чашата на масата, излѣзе вънъ, безъ да каже никому ни дума...

Знаехъ че той не обича Бобъ Прети, но не можахъ да разбера, защо тѣй странно говори съ него. Бобъ ми каза, че това е следствие голѣмата му скромностъ и че той още повече го уважава.

Отъ този денъ работитѣ трѣгнаха още по-зле; женитѣ и децата седѣха въ къщи и държахъ вратитѣ затворени, а мжжетѣ не ходѣха на работа защото не знаеха дали ще се върнатъ или не. Излизайки отъ къщи тѣ цѣлуваха децата и женитѣ си, даже тѣзи които бѣха женени отдавна. Мнозина отъ тѣхъ бѣха видѣли тигъра презъ време на работа и избѣгали въ къщи, за да кажатъ за това.

Цѣла недѣля тигърътъ поглѣщаше свини и други животни въ Клейбери, но въпрѣки това, никой дори не опитваше да го лови. Най-много ни сѣрдѣха думитѣ на жителитѣ отъ Уикхемъ, които казваха, че това сж празни работи, и че отъ цирка никога никакъвъ тигъръ не е избѣгалъ. Даже пасторътъ, който заминаваше нѣкъде въ отпускъ, говори сѣщото, и Хенери Уолкеръ каза по този случай на жена си, че ако тя още веднажъ отиде на църква, веднага ще изпрати да повикатъ старата му майка за да живѣе при тѣхъ.

Добре му бѣше на пастора да говори такива работи, но въ сжщата нощъ когато той се върна въ къщи, на Хенери Уолкеръ откраднаха свинята, а на Джорджъ Кетлъ петъ-шестъ патици.

Този Джорджъ бѣше много спокоенъ човѣкъ, но когато се разсѣрди, на нищо вече не обръщаше внимание. Преди той живѣеше въ Милитантъ, сетне се пресели въ Клейбери. Тази вечеръ той дойде при насъ въ кръчмата съ пушка, държа ни цѣла речъ, като ни канѣше да отидемъ съ него срещу тигъра. Билъ Чемберсъ, скѣрбящъ за свинята си, каза че ще отидѣ, сетне се присѣдиниха и други, докато се събраха седемдесетъ души.

Почти всички взеха коси и вили, а само двама имаха пушки. Красиво бѣше да се види какъ Джорджъ Кетлъ ги строи по четирима въ редица, а застана на чело и ги поведе.

Тѣ излѣзоха право на шосето, изминаха чифлика да Данилъ и се отправиха къмъ Плашетската гора, дето разчитаха да намѣрятъ тигъра, но колкото се приближаваха къмъ гората, почваха да забавятъ хода си. Слънцето току-що залѣзе и въ гората бѣше тихо и тъмно. Джонъ Бигсъ, ковачътъ и Джорджъ Кетлъ вървѣха напредъ, а останалитѣ следъ тѣхъ тѣсно притиснати единъ до другъ. Отъ време на временѣкой попитваше: „каково е това?“ — и тогава всички изведнажъ спираха, мислейки, че е време, но още нищо нѣмаше и тѣ вървѣха напредъ цѣли треперейки. Така тѣ обиколиха цѣлата гора, но нищо не срѣснаха освенъ две зайчета. Джонъ Бигсъ и Джорджъ Кетлъ съветваха да останатъ докато се съмне, но никой не искаше за чува това, защото всички се бояха да не изплашатъ жейнитѣ си съ дългото си отсъствие. Започваше вече да се стъмнява и всички се отправиха къмъ кръчмата.

Смитъ даде на всички по чаша ракия. Тѣмко всички седнаха на масата и започнаха преважно да разправятъ какво сж направили, когато изведнажъ виждатъ че къмъ тѣхъ се приближава, подпирайки се на патерици, стариятъ Парслей.

— Ей, момчета, — казва, — ще имате ли смѣлостъ да видите тигъра?

— Да, — отговори Джонъ Билъ.

— Тогава бързайте, за ваше спасение, — казва стариятъ Парслей, — като се подпре съ раце о масата и се закашля, — той току що влѣзе въ котеджа на Бобъ Прети. Минавахъ край тамъ и го видѣхъ.

Въ мигъ Джорджъ Кетлъ грабна пушката си и извика всички да го следватъ. Отначало нѣкои се отказаха или защото не обичаха тигъра, или Бобъ Прети, но Джонъ Бигсъ за мигъ ги построи въ редици и ги подгони като стадо овце следъ Джорджъ Кетлъ. Нѣколко жени и деца, които стояха на вратитѣ, като ги видѣха да минаватъ, крещейки се изпокриха. Въ стаята на Бобъ Прети, гледаща къмъ улицата, горѣше лампа, но вратата бѣше затворена и вътрѣ бѣше тихо като въ гробъ.

Джорджъ Кетлъ и мжжетѣ съ пушки вървѣза напредъ следъ тѣхъ съ вилитѣ, а най-отзадъ съ коси-

тъ. Когато Джорджъ Кетлъ хвана дръжката на вратата въ дома се чуха стѣпки, а въ следната минута вратата се отвори и на прага се показа Бобъ Прети.

— Дяволъ да го вземе! — извика той, отскачайки назадъ при вида на пушкитѣ и вилитѣ обѣрнати къмъ него.

— Уби ли го, Бобъ? — попита Джорджъ Кетлъ.

— Кого да убия? — извика Бобъ Прети.

— Бждете по-внимателни съ пушкитѣ. Свалете прѣститѣ отъ спусацитъ.

— Въ къщата ти има тигъръ, Бобъ! — му каза шепнишкомъ Джорджъ Кетлъ. — Ти сега ли се връщашъ?

— Слушайте, — каза Бобъ Прети. — Не обичамъ никакви шегѣ. Махайте се отъ тукъ и правете шегитѣ си на другъ.

— Никакви шегѣ! — каза Джонъ Бигсъ. — Въ къщата ти има тигъръ и ние дойдохме да го убиемъ. Напредъ момчета.

Всички хващайки се единъ за другъ и бутайки предъ себе си Бобъ, влѣзоха въ стаята. Само единъ човѣкъ съ коса не влѣзе вътрѣ, но него не биха го и пустнали ако знаеха.

Джорджъ Кетлъ отвори вратата на кухнята и веднага отскочи назадъ съ такъвъ викъ, че човѣкътъ съ треона искаше да избѣга и отведе съ себе си Хенри Уолкеръ. Джорджъ Кетлъ се отита да говори, но не можа. Мълчаливо само показва съ прѣстъ кухнята на Бобъ Прети. . . А кухнята на Бобъ Прети, сѣщо колбасница, натѣпкана съ какво ли не. Отъ тавана се спускаха бутове разни голѣмини и форми, на пода стояха две качета напълнени съ солена сланина, и наоколо на вѣрвичи висѣха съвсемъ готови за пазара кокошки и патки.

— А какво право имате да се явявате въ моя домъ? — ни извика Бобъ Прети. — Ако не се махнете още сега, ще ви дамъ да се разберете.

Никой не му отговори; всички бѣха заети съ бутове, кокошкитѣ и паткитѣ.

— Ето кой е билъ тигъра, — каза Хенри Уолкеръ, показвайки Бобъ Прети. — За него е казалъ старецътъ Парслей.

— Трѣбва нѣкой да отиде за полицая Уайтъ, — каза единъ.

— И азъ искамъ това, отговори Бобъ Прети. Законътъ ще бжде противъ васъ, вашото се осмѣлихте да се вмъкнете въ къщата ми . . . ще видите!

— Отъ кѣде си взелъ всичката тази сланина? — попита ковачътъ.

— И тѣзи патици и кокошки? попита Джорджъ Кетлъ.

— Тава е моя работа, отговори Бобъ Прети, гледайки ги право въ очитѣ. Възползувахъ се отъ единъ много благоприятенъ случай и решихъ да започна търговия съ сланина и птици. А сега, който отъ васъ не е дошълъ за покупки, може да се маха отъ къщата ми.

— Ти си крадецъ, Бобъ Прети! каза Хенри Уолкеръ. Всичко това си открадналъ!

— Мисли какво говоришъ, Хенри! — каза Бобъ Прети. Иначе ще те заставя да докажешъ думитѣ си.

— Ти ти открадналъ свинята ми, каза Хербертъ Смитъ.

— Азъ съмъ я открадналъ? извика Бобъ Прети, откачайки отъ вжжето единъ свински бутъ. Това твоята свиня ли е?

— По голѣмина много прилича да е отъ моята нещастна свиня, отговори Смитъ.

— Азъ наричамъ това обикновена голѣмина, каза Бобъ Прети. И всички тѣзи кокошки и патки, съ изключение на това, че тѣ не сж тѣй тѣсти въ онѣзи мѣста. Хубава работа, нѣма какво да се каже, да изсипвате такива обвинения на човѣкъ, който иска да се занимава съ честна търговия. Това, споредъ менъ, може да убие у човѣка всѣка охота. Нима не ви казахъ, че миналата нощъ и въ моя складъ се бѣше вмъкналъ тигърътъ и ми отвлѣче цѣлъ бутъ; но вие не слушате такива работи и наричате честнитѣ хора крадци!

(Следва на 4 стр.)

ПОВЕЧЕ РАДОСТЪ ЗА ДЕЦАТА!

е девизътъ на нашитѣ детски издания

1. **Ела, сынчо, отъ горица**, люлчени пѣсни отъ **Стилианъ Чилингировъ** цена 20 лева
2. **Кой кого уплаши?** — приказка въ стихове отъ **Трайко Симеоновъ** цена 10 лева
3. **Заю-Баю радилюбелъ**, стихове и разкази отъ **Атанасъ Душковъ** цена 15 лева
4. **По щ а** (пжтешествието на едно писмо) отъ **С. Маршакъ**. Преводъ на **Христо Радевски** цена 10 лева
5. **Пожаръ** (подвизитѣ на пожарникаритѣ) отъ **С. Маршакъ**. Преводъ отъ руски на **Христо Радевски** цена 10 лева
6. **Черниятъ бисеръ** — чешка приказка. Преводъ на **Стефанъ Илчевъ** цена 6 лева
7. **Бѣлиятъ змей** — полска приказка. Преводъ на **Стефанъ Илчевъ** цена 6 лева

Препоръчани сж отъ М-вото на народната просвѣта съ окр. № № 1270 и 3830 отъ 1934 и 1935 г.

ИЗДАВА: ДОБРОМИРЪ ЧИЛИНГИРОВЪ, БУЛ. „КИ. КАРЛЪ ШВЕДСКИ“ 37 — СОФИЯ IV. ПОЩ. ЧЕКОВА

СМ/КА № 855